

Bernal, 21 de març de 1983

Estimat Joaquim,

Ja ho veus, noi! Ja tornem a ser-hi. Altre cop afermat a la sinya. Com et podras imaginar, la readaptació a la rutina quotidiana, passada l'auforia del retrobament amb la Isabel i els nois, resulta força penosa. Encara és massa viu el record de les emocions, de les experiències viscudes; de la fraternal acollida i les atencions dels amics; del contacte amb les pedres de la ciutat, dels monestirs, amb el paisatge, amb el cel lluminós de la nostra terra... tot això, dic, és massa punyent encara, per a poder recobrar la pau d'esperit, la calma necessària, que t'ajuden a suportar el pes imposat per la vida a la ~~dispara~~ diàspora. És tan sobtada la traslació d'un continent a l'altre, que talment tens la sensació que només el cos ha estat traslladat, en un vol fugaç del monstruós ocell d'acer, i que, en canvi, l'anima ha restat a terra, lluny de tu... És així com no acabes de trobar el centre, el punt just, l'equilibri exacte, ni en el temps ni en l'espai...

De moment, però, no em sento tan deprimit com l'altra vegada, per bé que, si ~~hi~~ hagués d'influir-hi la situació en que he trobat aquest país, hauria de posar-me a plorar. Però, deixem-ho, això.

Tu saps que la columna de l'Ofelia que em vas dedicar va estar a punt de ser causal de divorci? Tal com ho sents. Resulta que la Isabel és una mica despistada i, de més a més, es va donar el cas que, en rebre la carta junt amb el retall, la primera cosa que va fer va ser llegir la columna... i es va pensar que era veritat que una mansa anomenada Ofelia, havia estat sopant amb mi, en un restaurant de colló de mico! La fúria es veu que va ser de campionat. Després, quan va llegir la lletra, en la qual jo li explicava com era la cosa, es veu que es va calmar. Imagina't si no li arribo a explicar res! En canvi, la Gloria, de seguida va endevinar que l'autor de la nota eres tu. Ja et coneix l'estil i la mena d'humor que fas.

Com va acabar la reunió de la colla Dracs, després que jo me'n vaig haver anat, i us vaig quedar amb l'ampolla de whisky? Per cert que, saps a qui em vaig trobar quan vaig marxar? En Xavier Romeu. Jo anava Rambla de Catalunya avall i sento que em criden. Eren ell i la seva companya que venien en el cotxe de sopar no sé on. Vam aprofitar l'avinentesa per anar a casa seva a prendre whisky de malta i fer el darrer brindis. L'endemà acudia al pont aeri per acomiadar-me.

El viatge a Madrid va anar sense inconevnients, per bé que hi havia molta gent,

car es veu que els divendres són molts els qui fan l'escapada del cap de setmana. A la vil.la de l'"oso i el modroño", m'esperava el cosí de la Isabel, i l'endema, dissabte, vaig aprofitar-lo per anar a veure el Guernica, tal com tenia pensat, i donar un tomb pel Prado, on, per cert, hi havia una mostra especial d'aiguades i pastels de Turner. Vaig passejar una mica pel parc del Retiro, gaudint d'un clima primaveral, i vaig esperar que el cosí sortís de la feina, tot fotent-me una cervesa vora la Puerta de Alcalá. Havent dinat, vam sortir a voltar per la "capital del reino". Em quedo amb Barcelona, tu!

No sé si, finalment, devia sortir l'entrevista que em va fer en Bassets per al El País. Sí que haura sortir, en canvi, la de Canigó, i suposo que sera el darrer número que treuen, car la Isabel Clara Simó em va anunciar que plegaven. Quina llastima, no? I encara quedaria la del Diari de Barcelona, en el qual, un cop torni a apareixer el diari, anira un diumenge, al suplement en català.

No sé si t'havia comentat que el dia que em vaig trobar amb en Quim Mallafré, vaig conèixer en Jaume Martí-Olivella, un pedrolonofil de marca, que el 1978 va presentar un treball, establint un paral.lelisme entre els personatges de Pedrolo i els de Camus i Sartre, en un simposi de la NACS, del qual ara me n'ha trames una separata. És l'única persona que, quan li van dir el meu nom, em va identificar com a l'autor de Pedrolo contra els límits i no pas com el traductor de Miller, com ha fet tota l'altra gent que m'han presentat. Té interes ^a ~~m~~ mantenir el contacte per parlar d'en Pedrolo i, demés, em demana idees o dades per a la tesi doctoral que prepara, la qual la basa sobre la influencia de la narrativa nord-americana en la catalana.

A casa no puc deixar de fer referencia a l'excursió fabulosa que vam fer amb tu i la Rosa, i a l'apat pantagruelic a can Karina) La llastima és que encara no tinc les diapositives, perque és millor poder il.lustrar l'explicació amb les fotos. Realment, vam passar un dia magnífic, arrodonit amb els gots de whisky que ens vam fotre, abans que li engeguessis el rotllo a la noieta aquella tan decidida que et va entrevistar. Jo li dic a la Isabel: "I pensar que si fossim alla els podríem fer de tant en tant, aquests xeflis!" I aleshores som tots dos els qui ens quedem acòparats en veure les moltes coses que ens perdem, de les quals no és pas la menys important el conreu de l'amistat que podríem practicar amb vosaltres, sobretot tenint en compte que la Isabel sempre fa esment que, n'esta segura, s'avindria força amb la Rosa) car va ser una de les persones que més bé li va caure

quan vam venir el 80, a desgrat del poc temps que van estar plegades. Per la nostra banda, em penso que tu i jo també congeniem força, ~~in~~ de manera que és lícit de suposar que ens ho passaríem pipa, no trobes?

Bé, pero les coses són com són, que deia aquell, i, per ara, no tindrem més remei que continuar somniant. Fins i tot la possibilitat de fer un viatge d'aquests, cada cop sembla més llunyana. Has de pensar que en el curs d'aquest mes que he estat fora, el dolar ha augmentat prop de 20.000 pesos, o sigui ~~que~~ que, quan vaig marxar a finals de gener estava a 70.000 i ara ja es cotitza a 88.000, i no sembla pas que hagi de parar mai això.

En fi, el balanç del viatge, pero, ha estat molt positiu. Ara, els de casa, estan convençuts, després d'escoltar i llegir les entrevistes, que sóc un tio important, i, com pots suposar, aquest cartell me l'haig de fer valdre, no et sembla? Saps, com els faré marcar el pas, ara!

Ah, podries donar-me l'adreça d'en Joan Rendé? Resulta que em va donar el telefon, pero no l'adreça, i, per tal com em va dedicar uns llibres seus, un cop els hagi llegits, li vull escriure per donar-li la meva opinió. No sé si m'ho va semblar, pero al darrer sopar de la colla Dracs, vaig notar que alguns membres em feien un paper una mica suat. No ho vas notar, tu? Quins comentaris van fer?

Bé, macu, per ara, plego. Records de la Isabel, que us agraeix totes les atencions que vau tenir amb mi. Un petó a la Rosa i tu rep una forta abraçada del teu